

ညီမေတ္တာ ၈၈၈

သန့်လျှင်
မောင်မောင်ခွဲ
သံချောင်း

ဗုဒ္ဓအာရုံ

(၁)

ဟုတ်သလား မဟုတ်သလားတော့ မပြောတတ်။

သည် ကောင် ဦးနှောက်မကောင်းသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

အများ ပြောသလို ဦးနှောက်အားနည်းသည့် ရောဂါဆိုတာ ဖြစ်နိုင်
ကောင်းသည်။ ဟုတ် မဟုတ် တော့ အတတ်မသိနိုင်။

ဦးနှောက် အားနည်းသည့် ရောဂါဆိုသည် ကလည်း ဆန်းတော့ အ
ဆန်းသား။

လူက အသက် (၁၀)နှစ်သား အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဦးနှောက်
က (၁၀)လသားအရွယ်မျှသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် (၁၀)လသား အသိမျှ
သာရှိ၏။ သည့် ထက်ပို၍ မသိ။ သည် လိုဆိုသည်။

ဟုတ်လိမ့်မည်။

ယခု သည် ကောင့်အသက် (၁၃)နှစ်ကျော်သွားလေပြီ။

သို့သော် ဘာအသိတရားမျှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိသေး။

ယခုအချိန်အထိ အပေါ့အပါးသွားခြင်းကိစ္စကို အိမ်သာသို့ သွားရ
ကောင်းမှန်း မသိတတ်သေး။ ကြုံလျှင် ကြုံသည့် နေရာ၌ သွားပစ် လိုက်
လေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သည် ကောင့်ဘဝကို တွေးကြည့်ပြီး ကျွန်

တော် ယူကျုံးမရဖြစ်မိရ လေသည်။ ။

ဟုတ်ပါသည်။ ။

ဘဝအကျိုးပေးမကောင်း၍ ဦးနှောက်ချို့တဲ့ သည် က ထားပါတော့။

စကားက ဘာကြောင့် မပြောတတ်ရှာလေသနည်း။

မှန်သည်။ ။

သူ စကားလည်း မပြောတတ်ရှာပေ။

သို့ဆို၍ လမ်းကလေး ဘာလေးများ ဟုတ်တိပတ်တိ လျှောက်တတ်
သလား ကြည့်ပြန်တော့ လမ်း ကောင်းကောင်း မလျှောက်တတ်နိုင်ပြန်။

ဟုတ်သည်။ ။

သူ လမ်းလည်း ပဲ ကောင်းစွာ မလျှောက်တတ်။

သူကား ဒုက္ခိတဘဝအလုံးစုံကို တစ်ဦးတည်း တာဝန်ယူထားရရှာ
လေသော ကျွန်တော်၏ ညီငယ်အရင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ဒုက္ခိတဆိုပေသော်လည်း သူ့နာမည်က မနွဲ့လေ။

သံချောင်း။

မှန်သည်။ ။

သူ့အမည်က သံချောင်း။

(၂)

ကျွန်တော်တို့ မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ (၁၀) ယောက်ရှိသည်။ ။

ယောက်ျားလေး ငါးယောက်၊ မိန်းကလေး ငါးယောက်။

ပေါင်း ဆယ်ယောက်။

သည် ထဲမှာ သံချောင်းက အငယ်ဆုံး။ ထူးလည်း အထူးခြားဆုံး။

နောက်ဆုံး သည် တစ်ယောက်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား ဒုက္ခိတကလေး
ဖြစ်နေတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ မှာ သူ့ကို အချစ်ပိုကြရသည်။ ။

အဖေကလည်း ချစ်၊ အမေကလည်း အချစ်မယိုင်။ သည့် နှယ် အစ်
ကို အစ်မများကလည်း အချစ် မလျော့ကြ။

သားငယ်ကိုး၊ ဒုက္ခိတလေးကိုး။

ညီငယ်၊ မောင်ငယ်ကိုး။ မစွမ်းမသန်ကလေးကိုး။

သူ့ဘဝကလည်း ပီဘိသနားစဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့ကို မွေးတော့ အမေ့မှာ အသက်
ကလည်း ကြီးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် အတော်ပင် ပင်ပင်ပန်းပန်း မွေးယူရ
လေ၏။

သို့တပင်တပန်း မွေးယူရသည့် ကလေးကျမှ လူစဉ်က မမီချင်။

မွေးစကတော့ သည် သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မထင်ကြ။

အသားကလည်း ဖြူ၊ မျက်ခုံးကလည်း ကောင်း၊ နှာတံကလည်း ပေါ်သည် မို့ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသော ညီငယ်တစ်ယောက် ရပြီဆိုကာ ကျွန်တော်တို့ ဝိတိကိုယ်စီ လွမ်းခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ဘဝ သူ့အဖြစ်ကို သိလာရလေသော အခါ ကျွန်တော်တို့ မှာ ရင်ထု မနာ ဖြစ်ကြရလေသည်။

မှန်သည်။

သူသည် အသက်တစ်နှစ်သားအရွယ် ရှိလာတော့လည်း အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်။

နှစ်နှစ်သားအရွယ် ကျတော့လည်း သည့် နှယ်။

သို့ဖြစ် အသက်ငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ တိုင်အောင် သူ့ခမျာ အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်ကလေးပင်။ ထ၍ ပင် မထိုင်တတ်။ ထိုင်၍ လည်း မရ။

ဆေးရုံများ သို့ ပြကြည့်တော့လည်း ဘာမျှမထူးခြား။

ဆရာဝန်တစ်ဦးကတော့ ပြောသည်။

လမ်းမလျှောက်နိုင်တာကတော့ ပိုလီယိုပဲဗျ။ အဲ စကားမပြောတတ်တာကတော့ ဦးနှောက် အားနည်းတဲ့ ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ လူက အသက်ငါးနှစ်သားပေမဲ့ ဦးနှောက်က ငါးလသား ဦးနှောက်လောက် ရှိတာကိုး။ ဆိုတော့ ဒီထက်အသက်ကြီးလာရင် စကားပြောချင် ပြောလာ မှာ ပါ။ သူ့လျှာခင်တွေ ဘာတွေက အကောင်းပဲ။

သည့် နှယ် ဆိုသည်။

အင်း သည် အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ အချိန်တန် စကားပြောမှာ ပေါ့

လေဟု သာ မျှော်လင့်ထားရ တော့သည်။ ။

အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ခမျာ သည် အတိုင်းပင် အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်။

အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက်ကလေးနေရင်း ဟိုလူ သည် လူက မြို့ လာသည် ရှိသော် သူ သဘော ကျစွာ ရယ်လေသည်။ ။ လက်နှင့် ခြေ ထောက်ကိုလည်း ယက်ကန်ယက်ကန် လုပ်လေ၏။

အဲ သူ့အလိုမကျလျှင် စိတ်ဆိုးလျှင် ဆာလောင်လာလျှင်တော့ အော် ဟစ်ငိုရင်း ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ကို မြှောင်ထုသည့် နှယ် ဆောင့်တတ်လေသည်။ ။

အဲ အသက် (၈)နှစ်သား အရွယ်တွင် တော့ သူ ထထိုင်တတ်သွားလေသည်။ ။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားလိုလျှင် ဖင်တရွတ်ဆွဲကာ သွားလေ၏။

သို့သော် စကားတော့မူ မပြောတတ်လေသေး။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ။

သူ တစ်စုံတစ်ခု အလိုရှိလျှင်တော့ တွေ့သည့် လူ တစ်ဦးဦးကို ဟေးဟု အသံပြုတတ်လေသည်။ ။

ဘာလဲကွ သံချောင်းဟု မေးလျှင် သူ ထမင်းဆာလျှင် ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြတတ်ပြီး ရေ သောက်ချင်သည် ဆိုပါက ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြတတ်လေသည်။ ။

သို့ဖြင့် အသက် (၁၀)နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာသောအခါ အဖေမိ

တံဆွေတစ်ဦးက အကြံပေး သည် ။

"သူ့ကို ဒီအတိုင်း အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ မထားနဲ့ ဗျ။ မြေကြီးဓာတ်ပေးကြည့် ။ မြေကြီးကိုတူးပြီး သူ့ကို ခါးအထိ မြှုပ်ထား။ တစ်နေ့ကို တစ်နာရီ နှစ် နာရီလောက်အထိ ထားကြည့်"

ဆိုတော့လည်း ဆိုသည့် အတိုင်း လုပ်ကြည့်ကြသည် ။

မြေကျင်းတူးသည် ။ ခါးလောက်မှ စ၍ မြှုပ်ကြည့်သည် ။

ပထမတော့ သည် ကောင် နေတတ်ပုံမရ။ ငိုသည် ။ ငိုလည်း မတတ် နှိုင်း။ သည် အတိုင်းပင် တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ထားပစ်လိုက်သည် ။

သို့ဖြင့် စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ နေ့စဉ်လုပ်ပေးကြည့်ရာ တစ်နှစ်အ တွင်းမှာ ပင် ထူးခြား လာလေ တော့သည် ။

သံချောင်း လမ်းလျှောက်စ ပြုလေပြီ။

ဟုတ်သည် ။

အသက် (၁၂)နှစ်သားအရွယ်မှာ သည် ကောင် လမ်းလျှောက်တတ် သွားလေသည် ။

သို့သော် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီးကား မဟုတ်။

ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ရခြင်းမျှသာ။

အင်းလေ သည် လောက် လျှောက်တတ်တာပဲ ဟုတ်လှပြီ။ နောက် တော့လည်း သည့် ထက် တိုးတက်သွားလေမပေါ့။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် အသက် (၁၃)နှစ် ပြည့်သောအခါ သည် ကော င် လမ်းကောင်းစွာ လျှောက်တတ်သွားလေသည် ။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ။

ထုံးစံအတိုင်း ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြင့်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူသည် မျှအထိ လမ်းလျှောက်တတ်သွားသည် ကို
ပင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိရလေသည် ။

သည် အတွက်ကတော့ ပင့်သက်ကလေး ချမည်ဆို ချနိုင်ပါပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ပင့်သက်မချနိုင်သေးသည် က သည် ကောင်
စကားမပြောတတ်သေးခြင်း၊ ပြီးတော့ အသိဉာဏ် မရှိသေးခြင်း။

အခုချိန်ထိ သည် ကောင် စကားနှစ်ခွန်းသား အော်တတ်သေး၏။

တစ်ခွန်းက ဟေ့ကောင်ဟူသော စကား။

သို့သော် သည် ကောင်ခေါ်သည် ကျတော့ ပီပီသသကြီး မဟုတ်လေ။

"ဟေ့ဝေါင်"

ပြီးတော့ နောက်တစ်ခွန်းရှိသေး၏။

စိတ်ဆိုးသောအခါ သိပ်ဒေါသဖြစ်သောအခါ ရေရွတ်တတ်သော စ
ကား။

"ရီး"

သည် ရီးကတော့ အသံထွက်မှန်အတိုင်းပင်။

သူတတ်တာ သည် နှစ်ခွန်းပဲရှိသဖြင့် သည် နှစ်ခွန်းဖြင့်ပင် သူ ဆက်
ဆံတတ်လေသည် ။

အဖေ့ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

အမေ့ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လျှင်လည်း ဟေ့ဝေါင်။

ကျန်သည့် တစ်ခွန်းကိုလည်း သည် အတိုင်းပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကို တစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်
ခွင့်လွှတ်ထားကြလေ၏။

အထူးသဖြင့် အဖေ။

အဖေကတော့ သူ့ကို အလွန်ဂရုစိုက်သည် ။ အတော်လည်း ချစ်ပုံရ
၏။ သူသည်ညည်းကိုလည်း အတော်ပင် ခံလေသည် ။

အဲ သည် ကောင်ကလည်း အဖေ့ကိုသာ ပို၍ ချစ်ပုံရလေ၏။

အဖေနှင့် အတူ ထမင်းစားသည် ။ အိပ်လျှင်လည်း အဖေနှင့် မှ
အခြားသူ မည်သူ့ခေါ်သိပ်သိပ် သူ မအိပ်။

အဖေက သူ့ကို အရေးပေးမှန်းသိ၍ သူသည် အဖေ့အပေါ်မှာ သာ
ဆိုးတတ် နွဲ့တတ်လေသည် ။

မနက် မနက်ဆိုလျှင် အဖေက စောစောထသည် ။ သူပါ လိုက်ထသ
ည် ။

"ဟေ့ကောင် စောသေးတယ်ကွ ပြန်အိပ်ဦး"ဟု အဖေကပြောလျှင်
သူက နှုတ်မှ ဟင်းဟု အသံ ပြန်ပြုကာ ဦးခေါင်းခါယမ်းသည် ။ ပြီး အ
ဖေ့ကို သုန်မှုန်စွာ ကြည့်လေ၏။

"ကဲ ကဲ ဘာလုပ်မလို့ တုံး။ သေးပေါက်မလို့ လား"

သည် လိုဆိုတော့လည်း သူ နားလည်သည် ။

"ဟင်း"ဟု အသံထပ်ပြုကာ ခေါင်းညိတ်သည် ။

"ကဲ ထ ထ ထ"

အဖေကပင် သူ့ကို ဆွဲထူရသည် ။ အပေါ့အပါးသွားဖို့ ကိစ္စအတွက်

လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ။

အားလုံးပြီး၍ အဖေ ဘုရားရှိခိုးသောအခါ သူက အဖေ့နံဘေးတွင် ငှက်တုတ်ထိုင်၍ စောင့် နေတတ်လေသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း သွားရည်တများများကျနေသည်။ ။ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ လက်မကို ထည့်သွင်းကာ လက်သည်းကို ကိုက်နေတတ်လေသည်။ ။

အဖေက ဘုရားစာရွတ်ရင်း သူ့ဘက်သို့ ခြင်ယမ်းပေးတတ်၏။ ပြီးလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပခုံးကို ဖက်ထားတတ်သည်။ ။

ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် အဖေ့ဘက်သို့ မှီချလိုက်ပြီး အဖေ့ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ်သို့ ခေါင်းတင်ကာ လက်သည်းကိုက်ရင်း ငြိမ်နေတတ်လေသည်။ ။

ဘုရားရှိခိုးပြီးသောအခါ

"ကဲ ပြီးပြီ၊ ပြီးပြီ ထ ထ"

ဆိုမှ သူ ဆတ်ခနဲ ထသည်။ ။

ပြီးသော် ဟင်းဟု အသံပြုလျက် သူ့ဗိုက်အား ပုတ်ပြလေတော့၏။

"ဆာတယ်"ဟူသော သဘော။

အဖေပြုံးရသည်။ ။

ဪ သံချောင်း သံချောင်း။

(၃)

လမ်းလျှောက်တတ်တာကတော့ ဟုတ်ပြီ။

ခက်သည် က ကျွန်တော်တို့ မှာ အလုပ်တစ်ခု ပိုလာခြင်း။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမ (၁၀)ယောက်ဆိုပေမဲ့ အိမ်မှာ က အကုန်လုံး အစုံအလင်ရှိကြလေသည် မဟုတ်။

ကျွန်တော့်အထက်က အစ်မနှစ်ယောက်၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်အောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည် များ ။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ဖြင့် သီးခြား နေကြ၏။

လောလောဆယ် အိမ်မှာ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံး။

ကျွန်တော့်အောက်မှာ ကြွက်ဖြူဆိုသည့် ညီတစ်ယောက်နှင့် အပြုံး၊ အေးမာဟူသော ညီမ နှစ်ယောက် ပြီးတော့ သံချောင်း။ သည် ငါးယောက်ပဲ ရှိကြသည် ။

အဖေရယ်၊ အမေရယ်ဆိုရင် စုစုပေါင်း မိသားစု ခုနစ်ယောက်။

အိမ်မှာ က ပုံနှိပ်စက်ကလေးတစ်လုံးရှိသည် ။ လက်ထိုးစက်ကလေး ဖြစ်သည် ။

သာရေး၊ နာရေး ဖိတ်စာ၊ ဖြတ်ပိုင်းစာအုပ်များ စသည် ဖြင့် ရိုက်နှိပ်သော ပုံနှိပ်စက်ကလေးပင်။

သန်လျင်မြို့ဆိုသည် ကလည်း သိသည့် အတိုင်း
ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှလေသည် မဟုတ်။ ဆိုတော့ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာ၌ သိပ်ပြီးမတွင် ကျယ်လှ။ သို့သော် ထိုလက်ထိုး စက်ကလေးတစ်လုံးဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝ ရပ်တည်မှုကို အခြေပြုရသည် ။

ကျွန်တော်က စာစီသည် ။ တစ်ဖက်က စာလည်း ရေးသေးသည် ။

ကျွန်တော့်အောက်ကကောင် ကြွက်ဖြူက စက်ရိုက်၏။

အပြီးနှင့် အေးမာက ကျောင်းသူများ ။

အဖေနှင့် အမေကျတော့ တရားသမားများ ။

ကိုယ့်အလုပ်ဖြင့်ကိုယ် ကိုယ်စီမို့ သံချောင်း၏ တာဝန်ကို တောက်လျှောက်ယူနိုင်သည့် သူ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲတွင် မရှိသလောက်ပင်။

သူ့တာဝန်ဆိုသည် ကလည်း စင်စစ်မသေးလှ။

မနက်မနက် တပိုတပါးသွားသောအခါ အစအဆုံး စောင့်လုပ်ပေးရခြင်း၊ မျက်နှာသစ်ပေးရခြင်း၊ ရေချိုးပေးရခြင်း၊ ထမင်းထည့်ကျွေးရခြင်း စသည် စသည် များ ။

သည် တာဝန်များ အပြင် ယခု အလုပ်တစ်ခုက ထပ်၍ ပိုလာပြန်လေပြီ။ ဤကား သူ့ကို ထွက် ထွက်ရှာရခြင်း။

ဟုတ်သည် ။

အဲသည် အလုပ်တစ်လုပ်က ပို လာလေသည် ။

လမ်းလျှောက်တတ်ခါစမို့ သူ့ကို လျှောက်ပါစေလေဆိုသော

သဘောဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှ မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

ပထမတော့ သူက အိမ်ရှေ့နားလောက်၊ လမ်းထဲလောက်တွင် သာ လျှောက်သည်။ ။ ထိုမှ တစ်ခါ ရပ်ကွက်ထဲသို့ သူလျှောက်၏။

အေးလေ။ ရပ်ကွက်ထဲပဲဥစ္စာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုပြီး ဘာမျှမပြောဘဲ နေလိုက်တော့ သည် ကောင် က နယ်နည်းနည်း ကျယ်ချင်လာသည်။ ။

မြို့ထဲဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ။

ဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်က လာပြန်ပို့ပေးပြီး ပြောမှ သိရခြင်း ဖြစ်၏။

"ဈေးဘက်မှာ တွေ့လို့ ခေါ်လာတာ။ ဒီအတိုင်း လွှတ်မထားပါနဲ့ ဗျာ။ ကားတွေ ဘာတွေ တိုက်နေပါဦးမယ်။ သူက ကားတွေ ဘာတွေ ရှောင် တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ "

သည် အခါမှာ တော့ သူ့ကို အနည်းငယ် မာန်မဲရလေ၏။

အမေက ပြောသည်။ ။

"နင်နော် နင်။ လူပါးမဝနဲ့။ ဘာလို့ ဈေးဘက်ကို ထွက်သွားရတာ တုံး။ ကားတိုက်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား။ "

သူက ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းကိုငုံ့၊ မျက်လွှာချလျက်၊ လက်သည်းကို က်၍ သာ နေသည်။ ။

"အဲဒါ ပြောထားတဲ့ ကြားက နောက်တစ်ခါ ထွက်သွားဦးမယ် ဆိုရင် တော့ နင့်ကို ကြွက်ဖြူနဲ့ တိုင်ပြောမယ်။ နားလည်လား။ "

သူ ဦးခေါင်းကို ပို၍ ငုံ့ပစ်လိုက်၏။

ကြွက်ဖြူဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်။ ။

ဟုတ်သည် ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကြွက်ဖြူကိုသာ ကြောက်လေ၏။ ကြွက်ဖြူကလည်း လက်သံ ပြောင်သည် ကိုး။ တကယ်လည်း တီးသည် ကိုး။

တစ်ခါက သည် ကောင် ဂျစ်တစ်တစ်လုပ်နေသဖြင့် ကြွက်ဖြူက ရိုက်ဖူးလေသည် ။

ရိုက်သည် ဆိုသည် ကလည်း တင်ပါးကလေး၊ ကျောကလေးကို အသာအယာထိရုံ ရိုက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။

နားရင်းပါးရင်း ထရိုက်ထည့်လိုက်ခြင်းပင်။

ကြွက်ဖြူက စိတ်ကလည်း မြန်၊ ဒေါသကလည်း ကြီးသည် မဟုတ်လား။

ထိုစဉ်က ကြွက်ဖြူကို အဖေနှင့် အမေက အတင်းပင် ဝင်ဆွဲရလေ၏။

သည် ကတည်းက သူ ကြွက်ဖြူကို အတော်လန့်သွားပုံရသည် ။

ကြွက်ဖြူဟေ့ဆိုလျှင် သူ မလှုပ်ရဲ။

အင်းလေ။ သည် လိုလည်း ကြောက်ရမည့် သူ ရှိပေဦးမှ ပေါ့။

အခုလည်း ကြွက်ဖြူဆိုသည့် အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ အတော်ရဲ့သွားပုံရလေသည် ။

သူသည် မျက်လွှာချကာ ဦးခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

စက်ရိုက်နေသော ကြွက်ဖြူထံ လှမ်းကြည့်ခြင်းပင်။

"ဘာကြည့်တာလဲ။ မင်းနော် မင်း။ သိပ်လူပါးမဝနဲ့ ။ ကြည့်နေလို့ အ

ကောင်းများ မှတ်နေသလား မသိဘူး။ ဟင်း ..."

သူ ခေါင်းလုံးဝ မော်မလာတော့။

စကားပြန်မပြောတတ်သော်လည်း တစ်ဖက်လူ၏ ပြောစကားကိုမူ သူ ကောင်းစွာနားလည်လေ သည် ။

ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားပုံရသော သူ့ကိုကြည့်၍ အဖေက

"ကဲ ... ကဲ ဟေ့ကောင် သံချောင်း၊ လာလာ။ ထမင်းစားရအောင်"

သည် တော့မှ သူသည် အဖေ့ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ကာ အဖေထံသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသွားလေတော့သည် ။

"ဈေးဘက်တွေ ဘာတွေ လျှောက်လျှောက်မသွားနဲ့ ကွ။ ကားတွေ ဘာတွေတိုက်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မတုံး။ နောက်ကို မသွားနဲ့ နော်"

သူ ခေါင်းညိတ်သည် ။ သို့သော် ခဏပင်။ ဦးနှောက်ချို့တဲ့ သူ ဆိုတော့လည်း အမှတ်သညာက မရှိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့လည်း သည် ကောင် အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ပြန်သည် ။ ဟိုနား သည် နား သွားမည်ထင်၍ အိမ်က ဘာမျှမပြော။ ကျွန်တော်ကတော့ လှမ်း၍ အော်လိုက်မိသေး၏။

"ဟေ့ကောင် ဒီနားတင်ပဲ သွားနော်။ ဈေးဘက် မသွားနဲ့ "

သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဦးခေါင်းညိတ်ပြလေသည် ။ ပြီးတော့ ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဖြင့် ထွက်သွားသည် ။

စာဖောင်ချိတ်ကွင်း သွင်းနေသော ကြွက်ဖြူက

"ဟေ့ကောင်နော် ဈေးဘက်ရောက်သွားလို့ ကတော့ မင်း သေပြီသာ မှတ်"

သူ ခြေလှမ်းတန့်သွားသည် ။ ကြွက်ဖြူထံ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လှမ်းကြည့်၏။

"သွား ... သွား။ မင်းကို ဈေးဘက်မသွားနဲ့ လို့ ပြောတာ"

သည် တော့မှ သူ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားလေ၏။ သည် ကောင်က လည်း သည် ကောင်ပင်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာသောအခါ နံဘေးအိမ်မှ ကိုစိုးကြီးက ကျွန်တော့် ကို လှမ်း၍ ပြောသည် ။

"မောင်မောင်ရေ မင်းညီ ဈေးဘက်ရောက်နေပြန်ပြီဟေ့။ ငါခေါ်တာ လည်း မရဘူး"

"ဟာ ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ"

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ကျွန်တော် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ရသည် ။ အပြင်ကို ထွက်လိုက်ဖို့ ပြင်ခြင်းပင်။

သို့သော် ကြွက်ဖြူက ပါးစပ်မှ ဆဲဆိုရေရွတ်ရင်း ဦးစွာ ထွက်သွားလေပြီ။

ထိုအခါ အဖေက

"ဟေ့ကောင် မောင်မောင် လိုက်သွားစမ်းပါဦးကွာ။ ဟိုကောင်က သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စွတ်ရွတ်ပြီး ရိုက်နေပါဦးမယ်"

သားငယ်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောသည် ။ သည် တော့လည်း ကျွန်တော်ပါ ဈေးဘက်သို့ လိုက်ရလေတော့၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဒေါနှင့် မောနှင့် သွားနေသော ကြွက်ဖြူနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ရသည် ။ ဈေးထောင့်သို့အရောက်တွင် ကြွက်ဖြူနှင့် သံချောင်း ထိပ်တိုက်တိုးလေ

တော့သည်။ ။

ကြွက်ဖြူက လမ်းဘေးမှ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

-

"ငါ ဒီလောက်ပြောထားတဲ့ ကြားက"

"ဖြောင်း"

သံချောင်းသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အရိုက်ခံရသော တင်ပါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ပြီး ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် ပြေးလေတော့၏။

ကျွန်တော်က ကြွက်ဖြူကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး-

"တော်တော့ တော်တော့။ ဒီကောင်က ဘာနားလည်တာမို့လို့ လဲ။ ရိုက်လည်း ရိုက်ရိုက်ပေါ့"

ပြောရင်း သံချောင်းနောက်သို့ လိုက်ရသည် ။ ပြီး အိမ်သို့ တွဲခေါ်လာခဲ့၏။

"မင်းကလည်း မင်းပဲ။ အင်း ... သံချောင်း သံချောင်း၊ မင်း အိမ်သားတွေကို အတော်ဒုက္ခပေး တဲ့ ကောင်"
